

Lecția suedeză

Extras din cartea "Războiul împotriva familiei", de William D. Gairdner, BPS Books, Toronto, Canada, 1992

Traducere Gabi Voiculescu

Sumar

Viața tradițională a Suediei a fost modificată, în numai câteva decenii, cu răceală, fără emoții și radical, de sus în jos, de experți în inginerie socială; nu prin discuții în cunoștință de cauză, sau prin decizii democratice, luate de către popor. Același proces a avut loc în Canada, condus de prim-ministrul socialist Pierre Elliott Trudeau. Cum a fost posibil?

Întrebat câțiva ani mai târziu, cum și-a conceput rolul său în toate acestea, Trudeau a răspuns că el s-a văzut ca un căpitan al navei Stat. Toți cetățenii, a spus el, sunt ca pasagerii dormind pe punte. **"Am știut că tot ce trebuie să fac este să schimb cursul astăzi un pic, mâine un pic și ei se vor trezi într-un alt port, mii de mile depărtare de cel spre care ei au crezut că se îndreaptă."**(Pierre Elliott Trudeau - *Federalism si canadienii francezi*)

Suedia este cu siguranță cel mai clar exemplu pe care îl avem de o țară ce nu este comunistă și care, în mai puțin de o jumătate de secol, a fost transformată în mod intenționat de către elita ei conducătoare dintr-o societate puternic tradițională, bazată pe familie (ceea ce a vrut poporul) într-un Stat paternalist, egalitar și antifamilie (ceea ce elita radicală a vrut).

Scriitori clarvăzători precum Bastiat și Tocqueville în secolul XIX, Robert Nisbet și laureatul Nobel Friederich Hayek în secolul XX au prezis că orice Stat care ar încerca o astfel de schimbare ar fi, în cele din urmă, ruinat.

Schimbarea în Suedia a fascinat Occidentul; țara scandinavă era modelul unei națiuni care părea să fi combinat cu succes o bază capitalistă puternică cu politici egalitare dictatoriale. Cu alte cuvinte, s-a spus despre suedezi ca au amestecat cu succes ceea ce eu am numit un **sistem stimulant, de jos în sus** (în engleză *bottom-up bonus system*), cu un **sistem restricționist, de sus în jos** (în engleză *top-down handicap system*).

Aparentul "succes" al experimentului suedez — unul care nu a fost susținut deloc de către popor, ci mai degrabă impus cu forța de către radicali și cadrele lor de specialiști în inginerie socială (cu sprijinul constant al partidului comunist de-a lungul anilor) — a fost datorat în principal lui Gunnar și Alva Myrdal, doi suedezi, el economist și ea sociolog radical feminist. Amândoi au jucat un rol excesiv în dezvoltarea și punerea în aplicare a unor politici economice și sociale radicale, care inițial vizau păstrarea familiei în cadrul unei societăți egalitare.

Cu toate acestea, pe la începutul anilor '70 aceste politici, și în special cele ale Alvei, au devenit mult mai evident socialiste. Alva a militat puternic pentru ideea de egalitate înțelesă nu "ca dreptul de a concura în condiții egale", ci ca o **egalitate a rezultatelor** — adică "reducerea treptată a diferențelor în condițiile de viață" (aducerea tuturor la un numitor comun). Familia *nu mai trebuia favorizată în nici un fel*. Din contra, Suedia a devenit rapid primul Stat nemarxist care, prin programe politice, economice și sociale, milita deschis împotriva familiei tradiționale. "Toți adulții", în cuvintele Alvei Myrdal, "urmau să fie tratați în același mod de către societate; fie că trăiau singuri sau într-un aranjament de conviețuire."

Raportul Myrdal, *Criza în chestiunea populației* (1934), cerea "independența economică a partenerilor căsătoriți" ca o condiție de bază a egalității prin care se înțelegea că obiectivul central al viitoarei politici sociale urma să fie descurajarea tradiționalei interdependențe din sânul familiei. Familia trebuia dezintegrată în indivizi independenți unul de altul având o nouă dependență dar față de Stat. (În 1992 mai bine de 60% dintre femeile suedeze care lucrau cu normă întreagă și 45% dintre cele care lucrau cu fracțiuni de normă munceau pentru Stat.)

Vederile radicale ale Alvei Myrdal au devenit repede dominante în guvernul suedez; acest lucru poate fi văzut într-o declarație uimitoare publicată în 1968 de către *Institutul suedez*, considerat un promotor al opiniilor semioficiale ale Statului, sub titlul "*Familia nu este sacră*": "Aș vrea să eliminăm familia ca mijloc de a-ți câștiga existența; să lăsăm adulții să fie independenți unul față de altul din punct de vedere economic și să dăm societății o mare parte de responsabilitate în creșterea copiilor . . . Într-o astfel de societate noi am putea să o ducem foarte bine fără căsătorie ca entitate juridică".

Aceasta a fost rețeta pentru pulverizarea familiei ca **unitate socială** în indivizi ca **entități politice** și cu ea transformarea Suediei într-o adevărată democrație totalitară de asistență socială, în genul Republicii lui Platon.

În Suedia, sentimentele morale tradiționale, mai ales despre lucruri cum ar fi sexul, au fost aproape complet răsturnate de o avangardă de intelectuali radicali, ceea ce face din anii '60 un "deceniu de orientare stângistă". Mulți suedezi au rămas profund nemulțumiți de ceea ce ei au descris ca fiind "egalitarism radical"; dar, odată ce pârgghiile puterii, educația, birocrăția și mass-media au fost capturate, oamenii nu au mai putut face nimic.

Activiștii au devenit solicitanți de granturi profesionale, ceea ce este întotdeauna tendința, extrăgând în mod expert mijloacele de a pune în aplicare fanteziile lor asupra întregii societăți. Rezultatul a fost ca întotdeauna: un guvern mai mare, mai multe programe sociale, mai mulți "clienți" pentru psihologii Statului, mai multe familii destrămate. Savanții Heclö și Madsen au rezumat consecințele pentru Suedia atunci când au spus că "în nici o altă țară un partid reformator destânga nu a acaparat într-un asemenea grad aparatul de Stat și percepția publică asupra opțiunilor politice."

Politicienii suedezi și factorii de decizie politică au îmbrățișat cu entuziasm această idee coercitivă nouă după care "egalitate" înseamnă o justificare cinică pentru transformarea noțiunii liberale clasice de guvern dintr-o instituție care stabilește regulile jocului dar niciodată nu joacă, într-una care stabilește regulile, joacă, și apoi impune restricții celor care refuză să joace după aceste reguli. Această schimbare fățișă de la o simplă egalitate a oportunităților la o egalitate a rezultatelor, care a necesitat — chiar a impus — o invazie la scară largă a vieții personale și de familie, a marcat începutul tiraniei democratice în Occident. Tocqueville ne-a avertizat despre această condiție finală a democrației, așa cum a făcut Bastian, Schumpeter și Nisbet. Nu i-am luat în seamă.

Este de mirare că un astfel de Stat nu se năruie mai repede. Motivul pare să fie că în timp ce o afacere în stare de faliment este forțată să-și închidă porțile, un Stat poate da faliment cu ușile deschise. O afacere este alimentată de clienții săi care sunt liberi să refuze să-i cumpere produsele, dar un Stat dacă (în engleză *Nanny State*) se hrănește de la contribuabilii săi care sunt obligați să-i plătească pentru ceea ce Statul insistă că ei au nevoie, indiferent dacă sunt de acord sau nu.

Rezultatul este că declinul intern poate fi în curs de desfășurare, chiar foarte avansat, dar camuflat de mărirea lentă a taxelor, creșterea deficitelor și datoriilor totale, devalorizarea monedei, de rigidizarea tranzacțiilor comerciale printr-o grămadă de regulamente, precum și de transformarea inexorabilă a legilor economice, de muncă și sociale care favorizau producerea de bogăție în legi care favorizează redistribuirea acesteia. Legile radicale de muncă sunt, în acest sens, un exemplu clasic; permițând lucrătorilor obișnuiți să închidă o întreagă uzină și interzicând proprietarilor să angajeze mână de lucru în timpul unei greve, aceste legi duc la creșterea securității salariale pentru forța de muncă, dar la un risc suplimentar pentru antreprenori; un act pur de declin.

Dar cel mai grav efect al declinului, și de multe ori primul, se vede în domeniul privat, intim, al familiei și al vieții morale — în "cultură", vorbind în general. Aici există semne inconfundabile de distrugere a comunității tradiționale, a familiei, și a obligațiilor morale care țineau împreună societatea cu o autoritate nerostită, dar acceptată în mod obișnuit și transmisă cu mândrie.

Până în septembrie 1991, când guvernul său socialist a căzut, Suedia a fost singurul caz de socialism pe care oricine îndrăzne să-l citeze. Strict vorbind, Suedia nu este un Stat socialist, adică unul care deține totul ci este un Stat dacă, adică unul care controlează totul. Dar distincția este minoră. Promotorii colectivismului, de orice nuanță ar fi ei, nu trebuie să dețină nimic pentru a colectiviza o națiune. Ei trebuie pur și simplu să controleze și să reglementeze absolut totul. Aceasta a fost, de asemenea, metoda utilizată de către național-socialiștii din Germania, sub Hitler.

Până la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, Suedia a fost una dintre societățile cele mai tradiționale de pe pământ. Dar de atunci partidul său social-democrat (vechi eufemism pentru socialism) a reușit să obțină controlul asupra fiecărei pârgii importante de putere și influență. Social-democrații au introdus nenumărate programe radicale, astfel

Încât conceptele morale tradiționale au fost aproape complet răsturnate. La începutul anilor '70, sub influența unei avangarde de 'gânditori' radicali, climatul intelectual a devenit unul de relativism moral total.

Dacă există vreo lecție de învățat, este aceasta: că orice societate poate fi schimbată în mod dramatic de un număr foarte mic de activiști radicali care au învățat să manipuleze procesul democratic, mass-media, precum și mecanismele de finanțare guvernamentală. În Suedia, această radicalizare a unei întregi națiuni a avut loc rapid între anii 1960 și 1985.

Iată alte date privind "modelul de Stat suedez" spicuite dintr-o varietate de surse. Cei interesați de experimentul social forțat al Suediei și doresc să-l studieze ca o avanpremieră unde ne îndreptăm sunt încurajați să se familiarizeze bine cu munca profesorului de filozofie Eric Brodin, un nativ suedez care este acum un american naturalizat. De asemenea ar trebui citite *The New Totalitarians* (1971) de Roland Huntford și, în special *Disturbing the Nest* (1988) de David Popenoe:

- dintre toate popoarele lumii, suedezii plătesc cele mai ridicate taxe. Din 1985, rata maximă a impozitului pe venit a fost de 72%. Aceasta fost redusă recent la 50%, într-un efort de a stopa fluxul de capital și antreprenori ce părăseau țara.
- Mai mult de 66% din produsul intern brut se duce la cheltuieli guvernamentale.
- Suedia are un TVA sau taxă pe valoarea adăugată de 22% care taxează bunuri și servicii în fiecare etapă în care se adaugă o valoare. **Toate Statele care oferă asistență socială recurg la această taxă** în efortul lor de a "se hrăni."
- În orice zi, 10% din forța de muncă a Suediei (până la 20%, în zilele de luni și vineri), este în mod legal absentă de la locul de muncă într-un fel sau altul de concediu subvenționat totalizând patru milioane de zile de muncă pierdute pe an. Absenteismul suedez este un scandal național. Suedezul mediu nu muncește pe motiv de "boală" 23,4 zile pe an; 500.000 de suedezi — cunoscuți sub numele de "pensionari timpurii" — pretind o boală fizică sau psihică pentru a se pensiona mai devreme; o treime dintre ei sunt sub 49 de ani. Firmele suedeze majore raportează un absenteism zilnic de 21% — dublu pentru femei (Financial Post, 2 octombrie 1989)
- O treime din forța de muncă suedeză este angajată de guvern.
- Între 1976 și 1982, Suedia a avut deprecieri valutare majore (în valoare totală de 45%) și, în același timp, a acumulat o datorie externă mare (nota traducătorului: un trillion în dolari americani la sfârșitul anului 2012), nu pentru a finanța dezvoltarea viitoare sau a infrastructurii, ci ca să plătească pentru consumul de valută.
- Doar 33% din populația Suediei lucrează în sfera productivă, cu salariile rezultate și impozitele lor ajutând restul populației.

• "Suedia, altădată un paradis al bunăstării pe pământ, este acum omul bolnav al Europei" --(Goran Abinsson Bruhner, în Svenska Dagblat, ianuarie 1990). Dacă utilizezi cardul tău MasterCard ca să plătești dobânda la cardul tău Visa, și vice-versa, pentru un timp foarte lung, poți crea într-adevăr, un "paradis pe pământ" (idealul utopic al materialismului). Dar realitatea proceselor economice și morale inerente în toate Statele de asistență socială le erodează în cele din urmă.

În ciuda acestei imagini economice deprimante — una în mare măsură determinată de ingineria socială egalitaristă și antifamilie — experimentul suedez a fost cel mai amplu efort în lumea modernă de a instala de sus în jos un Stat dădacă, fără ajutorul vreunei constrângeri fizice folosite în mod obișnuit în Statele comuniste. Cu toate acestea, alte forme de control social și de constrângere au fost încercate: de la politicile fiscale, la spălarea creierului prin "educație", la reglementarea excesivă, la controlul gândirii (versiunea neoficială a acestuia face ravagii în universitățile lumii occidentale sub numele de "corectitudine politică", sau P.C.).

Dar adevărul gol-goluț este că experimentul egalitar cel mai pașnic din lume a avut rezultatul previzibil al distrugerii comunității locale, a sentimentului de caritate, a asociațiilor voluntare spontane, a bisericii și a familiei.

Rădăcina acestui eșec este dependența suedezilor de **iluzia raționalismului** — idee liberală extraordinar de superficială, bazată pe ego-ul uman și pe mândrie, că cele mai profunde înțelesuri și motive ale vieții sunt doar cele supuse rațiunii și planificării raționale; că ființele umane pot fi făcute fericite într-o societate materialistă planificată, numai dacă diferențele dintre ele (moștenite, naturale, sau materiale) pot fi eliminate.

Experimentul suedez este rezultatul final logic al ideilor lui Platon și Rousseau că mai mult control exercitat de guvern ne face liberi.

Să explic cum s-a ajuns la această idee:

-- toți membrii societății se asociază în mod voluntar unor structuri sociale intermediare aflate sub jurisdicția Statului: familia, biserica, asociațiile voluntare, corporațiile, etc. Apartenența la aceste structuri competitive, generează inegalități de viață și de statut.

-- dacă Statul ar putea controla toate aceste afiliații și să le înlocuiască cu un singur set de obligații (către Stat), aceleași pentru toți — atunci indivizii vor trăi într-o lume stabilă, descătușati de condițiile sociale moștenite sau diferențele economice, o lume în care nimeni să nu se simtă vulnerabil sau la risc și în care, în cele din urmă, să fie liber să-și exprime bunătatea lui naturală.

Prost trebuie să fie cel care, asemenea marinarului care crede că vârful aisbergului este totul, aranjează hărțile și instrumentele de navigație în consecință. Pentru că orice 'navă' care dirijează cursul vieții fără a fi atentă la părțile ascunse ale aisbergului — istorie, tradiții, loialități spontane naturale și de familie, instituții moștenite, sfaturi și

înțelepciune acumulate și verificate de-a lungul secolelor de către predecesorii noștri privind marile mistere ale universului — cu siguranță se va scufunda.

În acest sens, ne putem gândi la adepții colectivismului ca la niște lași și, prin urmare, ca la niște agresori ai speciei umane. Confrunțați cu aceleași necunoscute ca toți ceilalți, ei adresează incertitudinile rezultante, naturale, nu direct și cu curaj, ci unindu-se cu alți lași de aceeași teapă și complotînd pentru a-și asigura viitorul lor personal punând mîna în primul rînd pe resursele altora. În scopul de a atinge acest obiectiv cu un sentiment de demnitate, ei au dezvoltat o listă lungă de justificări legate de dreptate și planificare socială.

Iată cuvintele unui profesor de etnografie, tipic suedez, Ake Daun, pe această notă:

"Sursa mîndriei noastre naționale este țara pe care ne-am construit-o din anii treizeci încoace, bazată pe o puternică credință în rațiune și entuziasm pentru știință și planificare socială" (Toronto Star, 24 aprilie 1991).

Astfel de scorneli sociale sunt sortite eșecului pentru că a utiliza numai instrumentul rațiunii pentru orișice ar fi la fel de prost ca a folosi o șurubelniță, foarte bună pentru a înșuruba, pentru a picta un perete.

G.K. Chesterton a înțeles această realitate atunci când a remarcat că "nebun este omul care a pierdut totul, cu excepția rațiunii sale." Cu alte cuvinte, rațiunea pură, care ignoră experiența și înțelepciunea acumulate de-a lungul vieții, va produce rezultate nebune — susținute de rațiune.

CONSECINȚE PENTRU FAMILIA OCCIDENTALA

"Familia suedeză de astăzi . . . s-a depărtat de familia tradițională mai mult decât familia în oricare altă societate." — David Popenoe, *Perturbarea Cuibului (Disturbing the Nest)*

Cu Suedia ca ghid al nostru, **avem două opțiuni: să ne resemnăm cu declinul familiei în viitor, sau să rezistăm și să eliminăm politicile care au provocat acest declin.**

Să trecem în revistă câteva fapte culese din *Perturbarea Cuibului* și să ne întrebăm dacă asta este ceea ce ne dorim — și dacă nu, cum putem preveni.

- Suedia este cea mai orientată spre apartament societate den anul 1980, 33% din toate gospodăriile din Suedia erau locuite numai de către [nota traducătorului: în 2015 acest procent a fost de 47%]; 63% dintre locuitorii din Stockholm, capitala Suediei, locuiau singuri. Aceasta este cu siguranță un semn al succesului Statului dacă în transformarea unității sociale de bază (familia) într-o unitate politică de bază (persoane fizice autonome).
- Statele care se bazează exclusiv pe rațiune și materialism descurajează în mod activ răspândirea oricăror valori spirituale care ar putea să apară mai înalte, aceste StateIn Suedia bAceastă situație este ca și cum te-ai împărtăși de la un

agent fiscal. Astfel a fost interzisă religia în fosta URSS din 1917, anul când socialismul modern și-a găsit forma finală, până în 1989, anul cândde pe pământ: în 1983 credința îi întărea doar pe 27% dintre suedezi și doar 5% dintre ei frecventau biserica, în comparație cu 79% dintre americani pe care credința îi întărea și aproximativ 40% care mergeau săptămânal la biserică.

- Suedia are numeroase politici fiscale și sociale concepute special pentru a dezmembra familia simplă (numită și familieri raportate asupra copiilor". Dar, în același an, în Suedia, cu o populație de doar 1,7 un abuz de un alt soi: controlul de Stat al familiei — abuzul Statului [Nota traducătorului: procentul copiilor suedezi deprimați s-a triplat î
- Suedia este națiunea occidentală care are cea mai mare parte a alegătorilor săi dependenți de fondurile publice — și, prin urmare, legați de mâna care îi
- Voluntarismul și caritatea privată au dispărut aproape cu desăvârșire.
- Suedia a fost marcată, de asemenea, de un extraordinar proces de "stratificare pe vârste", prin care vechile interdependențe familiale pe verticală au devenit stratificări orizontale, fiecare grup uman separat de un altul, cocoloșit și răsfățat de Stat, ca într-un cocon de vierme de mătase, de la naștere până la moarte ("*from womb to tomb*").

- cei foarte tineri sunt în grădinițe subvenționate de Stat (jurnalista suedeză Anna Wahlgren spune că mulți copii sunt, în mod obișnuit, sub medicație, drogați);

- elevii sunt toți în școlile de Stat;

- multe cupluri trăiesc în locuințe subvenționate de Stat;

- bătrânii trăiesc în case de bătrâni subvenționate tot de Stat.

Fiecare grup este izolat efectiv de celelate de către Statul super-protector; dar cel mai important, fiecare grup este separat, în esență, de tradițiile, înțelepciunea, îngrijirile și valorile pe care le-ar putea primi sau transmite mai departe, sau de bucuriile și necazurile pe care le-ar putea împărtăși. În momentul când astfel de State își dau seama că nu-și mai pot permite programele pe care le promit, că în mod neintenționat consecințele morale ale unor astfel de programe sunt potrivnice valorilor autentice și costurile financiare sunt exorbitante, oamenii și-au pierdut deja simțul lor de familie și de comunitate locală. Toate filozofiile utopice sunt similare prin modul în care distrug sistematic procesele naturale ale vieții umane.

Politica de locuințe suedeză promovează în mod oficial locuințe de tip apartamente cu chirie, în scopul de a descuraja locuințele private de familie, pe care le asociază cu capitalismul și valorile individualiste. Unitățile de locuit sunt în mod intenționat construite prea mici pentru a acomoda rude. (Suedia are cea mai mică suprafață locuibilă medie pe gospodărie).

Politica educațională în Suedia a trecut cu mult timp în urmă la una de tip "progresist", subliniind alegerea studentului, permisivitatea, un accent pe "ajustarea" socială, alungarea religiei din școli, și o campanie încă fără succes pentru a elimina total notele.

Suedia, de asemenea, a devenit prima societate occidentală ce a încercat să schimbe **rolurile sociale** și în cadrul familiei atât ale femeilor cât și ale bărbaților, argumentând că rolul bărbatului "trebuie să fie lărgit radical".

Pentru a elimina 'egoismul de familie', familia tradițională nu mai este favorizată în nici un fel de către guvern; pentru a oferi protecție "altor forme de conviețuire," au fost create legi și autonomia economică a devenit noul standard național al bunăstării.

Un cititor atent va vedea în acest "model" încercarea fantezistă a Statului de a prelua responsabilități la fiecare ocazie. În același mod, legea fiscală suedeză în 1971 a fost "reformată" pentru a interzice impozitarea comună, astfel încât femeia care dorea "doar să fie casnică" era la un dezavantaj financiar real. Este unanim recunoscut că interzicerea impozitării în comun a fost un punct de cotitură în chestiunea egalității genurilor în Suedia.

Dr. Eric Brodin, originar din Suedia, spunea că guvernul suedez vede mamele casnice ca "paraziți". Pe scurt, prin **manipularea politicii fiscale** de către politicieni radicali și birocrați, Statul a reușit să subvenționeze destrămarea familiei — ceea ce suedezii nu au dorit-o deloc.

Iritat de faptul ca tații sunt reticenți în a lua un "concediu parental" generos, plătit timp de un an (doar 5% dintre tați îl iau), Statul suedez consideră acum să le impună acest lucru. Această situație este reprezentativă pentru umanitarismul impus cu forța de către Statul dădacă. Pentru că în Suedia politica de familie este văzută ca un instrument care poate fi utilizat de către guvern pentru a încerca să schimbe diviziunea tradițională a muncii între sexe. . . ideea de liberă alegere în această chestiune a fost mai mult sau mai puțin abandonată.

Ideea de familii libere, interdependente și responsabile precum și de indivizi liberi creând propria lor bunăstare, în conformitate cu propriile valori, credință și standarde de familie, fără nici o intervenție din partea Statului a fost astfel abandonată cu totul și înlocuită cu un stil de viață pentru toți, igienizat, autorizat de către Stat și corect din punct de vedere politic.

Noi recunoaștem compromisul pe care apaticii suedezi sunt pregătiți să-l facă: libertate personală, responsabilitate, și risc vor fi cedate pentru o presupusă egalitate a condiției materiale; presupusă, pentru că egalitatea pură este iluzorie; indiferent cât de asemănători devenim — nu contează cum o măsurăm — diferențele rămase vor părea întotdeauna umiltoare pentru adepții colectivismului.

Pe de altă parte, oamenii liberi nu-și fac prea multe griji despre inegalități, atâta timp cât ei sunt liberi să fie egali sau inegali după cum doresc; dacă tu nu ești liber să fii mai rău,

atunci nu ești liber să fii mai bun. Dar, într-un Stat dădacă, pe măsură ce ne pierdem treptat libertatea de a controla propriile noastre vieți ghidați de propriile noastre valori, începe să ne pese foarte mult despre inegalități. Vom începe să folosim "drepturile" noastre abstracte pentru a șunta alte grupuri sociale. Tribunale vor fi stabilite pentru a judeca acest proces de șuntare, cu reguli atât de abstracte încât să permită deciziilor să încline încotro bate vântul corectitudinii politice. **"Drepturile" abstracte acum înrădăcinate în lege devin magnet, atrăgând oameni și grupuri care le folosesc pentru a-și satisface nemulțumirile lor personale.**

Acest întreg proces este total străin tradițiilor noastre care sunt ancorate în **dreptul comun** concret (Common Law) și nu în conceptele abstracte ale unui Cod (Charter Law). De fiecare dată când legea este convertită de la primul la al doilea, oamenii compară în mod inevitabil starea lor în viață potrivit conceptelor abstracte, ale căror detalii materiale și morale sunt furnizate de către propriile lor minți. Astfel începe neliniștea, și începem să invidiem sau chiar spiona vecinii noștri de teamă că au fost capabili de a obține mai mult decât noi din 'fântâna' drepturilor. Animalele libere să hoinărească în căutarea unei hrane abundente nu se vor lupta pentru niște bucățele ce le sunt aruncate dar, odată închise într-o cușcă unde alții le furnizează hrana, uită repede fosta lor libertate și se luptă violent pentru acele resturi.

Daca viața este în mod inevitabil inegală din cauza felului în care oamenii liberi și familiile lor doresc să-și exprime diferențele lor naturale, atunci hai să avem libertate și maximă mobilitate politică, economică și socială. Chiar și intelectuali de stânga inveterați precum sociologul Barrington Moore, Jr. de la Harvard, au arătat că așa-numita egalitate care a fost mult timp justificarea limitării libertății umane, și, spre oroarea lumii moderne — a anihilării practice în Statele socialiste nu a unui inamic extern, ci a "dușmanului intern" — nu este diferită în socialism decât este în democrațiile capitaliste; același tipar uman de inegalitate apare, dar pe fondul unei sărăcii acute.

Suedia a evitat cele mai multe dintre aceste orori, și a impins logica societății raționale prin inginerie socială mai departe decât oricine a fost în stare să o facă fără violență exterioară. Dar, trebuie să ne amintim cuvintele poetului Goethe: "Nimeni nu este mai rob decât acela care se crede liber, fără a fi cu adevărat liber."

Ceea ce uimește în toate acestea este indiferența letargică a suedezilor de a vedea, dincolo de aceste teorii care sună frumos, ideologia narcisistă din spatele lor și manevrele cinice ale Statului de a obține mai mulți bani, putere și loialitate prin ruperea legăturilor naturale din cadrul societății.

Această conversie, inteligent gândită și planificată minuțios — chiar ingenioasă — a unei comunități autentice și libere într-o construcție artificială la scară națională, "Casa Poporului" cum le place social-democraților suedezi să o numească, este ceva deprimant de normal pentru colectivității utopici. Platon a propus-o pentru "Republica" sa; Rousseau și-a dorit-o; Marx a gândit-o ca un paradis utopic, Hitler a numit-o "Patria"

(Fatherland), Franklin D. Roosevelt¹ "Noul Pact" ("New Deal"), Lyndon B. Johnson² "Marea Societate" și Pierre Trudeau³ "Societatea Justă".

Practic, toți adepții colectivismului visează la această transformare insidioasă a comunităților naturale, sau case, într-un singur Stat "casă", sau **comunalism** (nume nou pentru comunism), fie prin intermediul unor politici și strategii de câștigare a votului înșelătoare, ca în democrațiile noastre occidentale, sau prin revoluții sângeroase ca în Statele polițienești.

Distrușgerea cu succes a familiei tradiționale este o condiție prealabilă pentru reușita acestei campanii. Atâta timp cât familia este puternică, agenții colectivismului nu pot să-și atingă obiectivele. Ei știu asta. Cei mai mulți dintre noi nu știu. Dar TREBUIE.

Iată alte exemple de inițiative distructive și rezultatele lor, așa cum le vedem în Suedia:

În cazul în care numele de familie al copilului nu este "în mod oficial" înregistrat, copilul preia automat numele mamei (jos cu patriarhatul, sus cu poliaria⁴ — ca regulă de Stat).

"Noii săraci" în Suedia (și Canada și Statele Unite) sunt de două feluri:

- familii intacte tradiționale cu o mulțime de copii și
- părinți singuri (mai ales femei) cu copii, care, dacă nu trăiesc ca persoane căsătorite, devin dependenți de Stat ca un substitut de părinte sau soț.

În scopul de a forța și mai mult asupra familiilor private rolul Statului, Suedia a introdus în 1973 legislația pentru "drepturile copilului", iar în 1979 a adoptat o lege care interzice părinților să-și supună proprii lor copii la "pedepse corporale sau alte tratamente umilitoare". Această lege "împotriva chelfănelii" ("antisparking" law) a atras mânia organizațiilor internaționale și a provocat ziarul german *Der Spiegel* să eticheteze Suedia un "Gulag pentru copii". Toate acestea au fost combinate cu legi extrem de liberale privind pornografia; și bineînțeles cursuri de "educație sexuală" controlate de către Stat, și care ocoleau efectiv autoritatea parentală, au fost instituite în toate școlile.

Toate democrațiile occidentale s-au îmbarcat de acum în acest program pentru a satura copiii cu o igienă sexuală aprobată de Stat. Acest program aparent inocent are ca obiectiv restructurarea tuturor valorilor sociale. În vreme ce în primele manuale de educație sexuală (1930-1960), Suedia sublinia faptul că "scopul implicit al educației sexuale este viața de familie și succesul ei", manualele curente pun accentul pe "intimitatea sexuală" ca fiind "unul dintre obiectivele esențiale ale existenței umane" (nici o mențiune despre viața de familie sau caracterul sacru al căsătoriei în școlile de Stat).

Unul dintre cele mai timpurii semne de dezintegrare a comunității pe care aceste politici l-a provocat a fost creșterea masivă a delincvenței juvenile (conform *Proiectului Metropolitan*, din 7000 de băieți născuți în Stockholm în 1953, mai mult de 30% au fost în contact cu poliția pentru încălcarea legii înainte de a împlini 26 de ani).

Suedia are cea mai scăzută rată de căsătorie în lumea occidentală, și cea mai mare rată de "cupluri dizolvate". În 1980, din totalul de nou-născuți vii, 50% s-au născut în afara căsătoriei. [Nota traducătorului: în 2015, acest procent a fost de peste 76%!]

După ce a atins un punct culminant în 1950, rata căsătoriilor în Suedia a scăzut cu circa 40% până în 1975 (pentru femeile între 20-24 de ani, această rată a scăzut de la 194 la 91 pe mia de femei, adică cu mai mult de 50%). Astăzi practic toate cuplurile suedeze locuiesc împreună înainte de căsătorie (o alternativă la căsătorie acceptată acolo). Dar teoria coabitării premaritale ca preambul al unei căsătorii fericite s-a dovedit a fi greșită pe ici pe colo. Statistici bazate pe viața a 4300 de femei suedeze — arată că "rata divorțurilor pentru cuplurile cu un singur copil care trăiesc împreună a fost, în medie, de trei ori mai mare decât rata divorțurilor pentru cuplurile căsătorite comparabile". Cu alte cuvinte, **căsătoria legală este un puternic factor de coeziune care protejează copiii**. Din păcate, victimele reale ale declinului familiei, oricât am dori să ignorăm adevărul, sunt copiii, pe care puțini par să-i apere. 70% din divorțurile suedeze sunt inițiate de către femei.

Situația în Canada este asemănătoare cu cea din Suedia — același război civil al valorilor — cu formarea unei societăți de consumatori, în care cetățenii sunt în cea mai mare parte clienții unui mare grup de angajați publici care se îngrijesc de ei pe tot parcursul vieții lor.

Odată ce un Stat trece la o politică de a plăti, cu taxele extrase de la publicul larg, pe cei care altădată efectuau muncă de caritate, respectivul Stat este pe panta descendentă. De ce? În primul rând, atunci când Statul impozitează activitatea productivă a unora ca să plătească pentru munca neplătită anterior a altora, va exista o diminuare decisivă și de durată a bogăției. În al doilea rând, există și întotdeauna a existat mult mai multă muncă de caritate, efectuată în toate societățile decât s-ar fi putut plătit de orice bază de impozitare imaginabilă. Canadienii, de exemplu, fac aproximativ un miliard de ore de muncă voluntară anual, ceea ce echivalează cu 530.000 de locuri de muncă cu normă întreagă în fiecare an. Dar pe măsură ce Statul preia din ce în ce mai mult astfel de activități, iar oamenii își pierd, în consecință, interesul și abilitatea pentru un astfel de devotament voluntar, criza se intensifică.

După cum Popenoe a explicat: *"În loc să se bazeze pe un fond de resurse de familie, familia suedeză de astăzi cedează Statului o mare parte din aceste resurse, iar membrii săi devin dependenți din punct de vedere economic de Stat, și nu de familie. Nu toate aceste resurse sunt redistribuite de la bogați către familiile sărace; am putea spune că o mare parte sunt redistribuite de către Stat înapoi la aceeași familie în diferite stadii ale ciclului de viață"*.

Popenoe identifică patru "ideologii" majore ca fiind responsabile pentru destrămarea familiei: **secularismul, feminismul, ideologia terapeutică⁵, și socialismul radical**. Dar, practic, toate cele patru ar putea fi desemnate sub eticheta unică de umanitarism coercitiv, sau utopism, pentru că fiecare se bazează pe iluzii (vom reveni într-un articol separat

asupra acestor iluzii), și fiecare ideologie este un complement al celeilalte. Iată, din nou, din cartea lui Popenoe *Perturbarea Cuibului*, un rezumat corect al gândirii radicale antifamilie, ce a dictat într-o măsură așa de mare politicile publice în Suedia (și în multe alte democrații occidentale), cu toate că ele nu sunt susținute de mulți suedezi; aceste politici nu sunt naturale (altfel oamenii ar ajunge la ele în mod voluntar) și pot fi puse în aplicare doar prin forță de către elite care au reușit să pună mâna pe pârghiile puterii:

Astfel realizarea socialismului impune. . . extinderea a ceea ce este bun în viața de familie pentru a cuprinde comunitatea în sens larg și, în același timp, îndepărtarea a ceea ce este "rău" în familie. Pentru a distruge capitalismul și tot ce reprezintă el trebuie de aceea distrusă familia în general, sau cel puțin familia așa cum a existat de-a lungul istoriei.

Pentru a ajunge la idealul radical-socialist, este necesar:

- să se elimine căsătoria (care asigură suportul juridic major pentru forma de familie curentă);
- să se interzică moștenirea averii familiei de către copii;
- să se opună rezistență la atracțiile vieții domestice, private (ea distrage de la viața publică);
- să se reducă presiunile (în special economice) care îi obligă pe oameni să trăiască în familii și
- să se dezvolte alternative la familie (cum ar fi comunitățile), care pot asigura securitate psihică și sprijin material.

[Nota traducătorului: fotografia de mai jos ilustrează o comunitate partajată în care trăiesc tineri muzicieni în Amsterdam (<https://en.wikipedia.org/wiki/Commune>).]

---

¹ președinte al Statelor Unite

² idem

³ prim-ministru al Canadei între 1968 și 1979 (cu mici întreruperi)

⁴ termen introdus de Robert Dahl în știința politică modernă pentru a descrie o formă de guvernare bazată pe principiul fundamental că, în ceea ce privește deciziile colective, fiecare individ este îndreptățit la o considerare egală a intereselor.

⁵ un program organizat în jurul a trei principii:

- fericirea personală ar trebui să fie obiectivul primordial al individului și al politici publice; - există cauze psihologice (nu politice sau economice!) pentru multe, dacă nu pentru toate problemele;

- aceste probleme pot fi tratate în universul soluțiilor oferite de psihologie.